

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 267/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. G. a H. G., obaja bytom L., zastúpených advokátom JUDr. V. Z., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 323/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. G. a H. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2007 doručená sťažnosť E. G. a H. G., obaja bytom L. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 323/07.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 29. júna 1998 sa žalobcovia v 1. – 19. rade domáhali v konaní pred Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“)

od sťažovateľov (v procesnom postavení žalovaných) vypratania nehnuteľností v katastrálnom území D. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Okresný súd rozsudkom č. k. 19 C 200/98-223 z 20. novembra 2002 žalobe žalobcov vyhovel a sťažovateľom uložil sporné nehnuteľnosti vypratať. Odvolací Krajský súd v Nitre (ďalej len krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 Co 115/03-250 z 26. mája 2004 zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu žalobcov zamietol. Na základe toho podali žalobcovia 21. júla 2004 proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu nimi tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 8/05 z 22. novembra 2005 zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na opätovné konanie (doplnenie dokazovania) a rozhodnutie. Po vrátení veci krajský súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 5 Co 18/06-295 z 13. decembra 2006, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 19 C 200/98-223 z 20. novembra 2002. Sťažovatelia z dôvodu nespokojnosti s týmto opätovným rozhodnutím krajského súdu podali 14. apríla 2007 generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania za účelom preskúmania rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 18/06-295 z 13. decembra 2006. Sťažovatelia namietajú porušenie označeného základného práva na súdnu ochranu z dôvodu, že generálny prokurátor na základe ich podnetu nepodal mimoriadne dovolanie a listom č. k. VI/2 323/07-8 z 1. augusta 2007 ich podnet na podanie mimoriadneho dovolania odložil.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli: *«Generálny prokurátor v upovedomení o spôsobe vybavenia podnetu sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania č. k. VI/2 323/07-8 zo dňa 1. 8. 2007 uvádza protiprávne konštatovania, o ktoré opiera svoj záver, že v danom prípade nie je daný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania. Ide najmä o záver, že rozsudok KS č. k. 5 Co 18/2006-295 zo dňa 13. 12. 2006 vychádza z náležite zisteného skutkového stavu a je vecne a právne správny. Generálny prokurátor evidentne ignoroval skutočnosti uvedené v podaní sťažovateľov zo dňa 14. 4. 2007 označenom ako „Podnet na podanie mimoriadneho dovolania“ (...).»*

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezhom:

„Základné právo sťažovateľov priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu bolo postupom generálneho prokurátora v konaní č. k. VI/2 323/07-8 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky vracia podnet sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co 18/2006-295 zo dňa 13. 12. 2006 na ďalšie konanie generálnemu prokurátorovi s uložením povinnosti podať mimoriadne dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co 18/2006-295 zo dňa 13. 12. 2006 na Najvyšší súd Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo posúdenie, či postupom generálneho prokurátora v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 323/07 o podnete sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy môže dovoľávať každý, kto sa domnieva, že došlo k nezákonnému zasahovaniu do výkonu jeho práv (občianskej povahy), a sťažuje sa, že nemal možnosť takýto spor predložiť súdu spĺňajúcemu požiadavky ustanovené v čl. 46 ods. 1 ústavy. Tento článok zakotvuje „právo na súdnu ochranu“, ktorého jednou stránkou je právo na prístup k súdu, t. j. právo obrátiť sa na súd v občianskoprávnej veci. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným z aspektov je aj právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže byť obmedzené alebo podmienené splnením rôznych formalít alebo iných podmienok (zákonom ustanoveným postupom).

Sťažovatelia sťažnosťou namietajú porušenie svojho základného práva nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 18/06-295 z 13. decembra 2006 mimoriadne dovolanie.

Podanie mimoriadneho dovolania je podmienené splnením zákonných predpokladov, ktoré sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľov, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok,

t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému rozsudku krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľov, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľom právo (právny nárok) na vyhovie ich podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade generálnej prokuratúry) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 43/07).

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému rozsudku krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľov, ústavný súd ich sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007